

17. Priporočite se Mariji

Župnik je dal blagoslov in odšel. Filip je z razliko od vseh nedelj in praznikov potrpežljivo počakal v klopi in se nato med zadnjimi postavil v vrsto za listek. Po navadi se je prebil naprej, kolikor hitro se je dalo. Mnogi fantje njegovih let utijo namreč neverjetno potrebo po tem, da bi bili v vsaki vrsti prvi ali vsaj drugi ... kar je manj od tega, je že razlog za slabo voljo. Danes pa Filip res ni imel razlogov za slabo voljo. Takoj po maši se je namreč srečal z don Boskom.

Dobila sta se na robu župnijskega travnika. Na drugi strani je stala šola. Don Bosko se je ustavil ob travniku.

»Poglej,« je rekel. »Kako lep travnik.«

Filip ni razumel. Mu bo don Bosko tokrat razlagal o ivanjščicah in regratu?

»Ja. Gledam ga vsak dan skozi okno učilnice ...« je zamrmral, ker ni vedel, kaj naj reče.

Don Bosko je začel pripovedovati: »Kot veš, so mi bili pri mojem delu najbolj pomembni fantje. Tvoji vrstniki. Veš, da jih je od začetka prihajalo zelo malo, potem pa jih je bilo malo morje. Takrat sem imel okrog dvesto fantov in nisem imel pojma, kam naj jih dam.«

Filipu bi skoraj odpadla glava.

»Dvesto? To je malo manj, kot nas je na naši šoli od prvega do devetega razreda skupaj.«

»Tudi jaz sem imel fante različnih starosti. Za celo devetletko skupaj,« se je nasmehnil don Bosko. »Bil sem trdno prepričan, da je moje mesto med njimi. Vedel sem tudi, da nam Bog gotovo pripravlja mesto, kjer bomo imeli več prostora ... O tem sem začel govoriti tudi fantom. Še posebno po tistem, ko se mi je sanjalo, da je sredi travnika stala cerkev. Prijatelji duhovniki so me vprašali, kje so vse te hiše in cerkve in dvorišča, o katerih razlagam, jaz pa sem rekel, da ne vem, kje so, vem pa, da obstajajo, ker jih vidim.«

»Hudo,« je vzkliknil Filip. »Saj jaz bi si tudi mislil, da ... no ... da ste malo nori.«

»Tako mi je tokrat ostal le travnik, ki sem ga najel. Tam so se fantje lahko igrali. Vidiš ta travnik? Nobena travnata bilka na njem ni polomljena. Veš, kakšen je bil travnik, na katerem smo se zbirali mi? Ves poteptan. Nekega dne so prišli lastniki. Bili so zelo jezni. Saj si predstavljaš, kaj se zgodi, če dvesto fantov vsako nedeljo teka po travi, se lovi in skače ... Najprej so mi povedali, da iz travnika nastaja puščava. Nato so rekli, da manjka samo še malo in bo travnik postal cesta iz steptane zemlje. In potem so mi dali dva tedna, da se spravim stran. Nisem vedel, kaj naj storim. Kje naj dobim drug travnik za svoje fante? Norcu ga ne bo nihče dal ...«

Filip je kar zacepetal.

»To me jezi,« je vzkliknil. »Saj ste jim hoteli samo dobro.«

Don Bosko je prikimal.

»Ja, ampak ljudje pogosto spregledamo, če kdo želi dobro. Nisem vedel, kako naj fantom povem, da je oratorija najbrž konec. Zbral sem jih, jih peljal v Marijino cerkev in rekel: 'Marijo bi rad prosil za veliko milost. Pridružite se mi. Priporočimo se Mariji. Kljub vsemu smo v njenih rokah.'

Skupaj smo goreče molili. To je bilo vse, kar sem lahko naredil. Ko sem imel tistega dne skupaj s fanti mašo, se mi je zdelo, kot da gledam ptičje, ki jim hočejo uničiti gnezdo. Potem sem Boga goreče prosil, naj mi pove, kaj naj storim.«

»Je kaj odgovoril?« je vprašal Filip.

Don Bosko je prikimal.

»Bog včasih odgovori takoj, včasih pa malo pozneje. Tokrat je odgovoril takoj. Pojavil se je neki mož in mi povedal, da ima na razpolago prostor zame in za moje fante. Šla sva pogledat. Po poti mi je govoril, da bom tam lahko postavil laboratorij, jaz pa sem ga popravljal, da želim prostor za oratorij, ne pa za laboratorij. Vse skupaj je bilo zelo majhno, a sprejel sem. Nato sem tekel nazaj k fantom in rekel: 'Našli smo oratorij! Imeli bomo cerkev in šolo.'«

»Dobili ste eno majhno barako, vi pa ste fantom govorili o cerkvi in šoli?« je izpod oči pogledal Filip.

»Vedno je treba imeti sanje, Filip. Vedno,« je bil don Boskov odgovor kratek in jedrnat.

Družinske žlane bom povabil, da bi skupaj opravili večerno molitev; pri njej se bomo zahvalili za vse, kar prejemo v svoji župniji. Lepo bi bilo, da vsak izreče eno ali več zahval, na katere lahko odgovarjamo s: 'Hvala ti, Gospod!'